

בוליה ונפיק מניה כל זוזמא בישא, ואשתאר ההוא תרוד רקב
ואתבני גופא מניה, ועד כען הוא גופא לא שלים.

לבתר ההוא יומא רבא דכתיב, (זכריה יד) והיה יום אחד הוא יודע
לי לא יום ולא לילה, מתטמין בלחו בעפרא כדבקדמיתא
מן קדם דחילו ותקיפו דקודשא בריך הוא, הדא הוא דכתיב, (ישעיה
ב) ובאו במערות צרים ובמחלות עפר מפני פחד יי ומחדר גאוו
וגו'. ונפיק נשמתיהו ומתעפל ההוא תרוד רקב ואשתאר גופא
דאתבני תמן (נ"א גהורא) דיליה פנהורא דשמשא וכזהרא דרקיעא
דכתיב, (דניאל יב) והמשפילים יזהירו כזהר הרקיע וגו'. וכדין כספא
שלים, גופא שלימא בלא ערבוביא אחרניתא.

דאמר רבי יעקב גופא דנהיר ירמי קדשא בריך הוא מלעילא
דכתיב, (ישעיה כו) כי טל אורות טלך. וכתיב (ישעיה כב) הנה יי
מטלטלך וגו'. וכדין יתקרון קדישין עלאין דכתיב, (ישעיה ד) קדוש
יאמר לו. ודא הוא דאתקרי תחית המתים דבתרייתא, ודא הוא
(כספא שלים גופא שלימא) (נ"א נסיונא) בתרייתא ולא יטעמון עוד טעמא
דמותא דכתיב בי נשבעתי נאם יי כי יען אשר עשית וגו' כי ברך

לשון הקודש

שפתוב (דניאל יב) והמשפלים יזהירו כזהר
הרקיע וגו', ואז כסף שלם, גוף שלם
כלי ערבוביה אחרת.

שאמר רבי יעקב, גוף שמאיר יורק
הקדוש ברוך הוא מלמעלה, שפתוב
(ישעיה כו) כי טל אורות טלך, וכתוב (שם כב)
הנה ה' מטלטלך וגו'. ואז יקראו קדושים
עליונים, שפתוב (שם ד) קדוש יאמר לו.
וזהו שנקרא תחית המתים של הסוף,
וזהו כסף שלם גוף שלם [נסיון] אחרון, ולא
יטעמו עוד טעם המות, שפתוב בי
נשבעתי נאם ה' כי יען אשר עשית וגו'

ממנו כל הזהמה הרעה, ונשאך אותו
תרוד רקב ונבנה ממנו הגוף, ועד עכשו
הוא גוף לא שלם.

אחר אותו יום הגדול, שפתוב (זכריה יד)
והיה יום אחד הוא יודע לה' לא יום ולא
לילה, מסתרים כלם בעפר כמו בתחלה
מלפני פחד והחוק של הקדוש ברוך
הוא. זהו שפתוב (ישעיה ב) ובאו במערות
צרים ובמחלות עפר מפני פחד ה'
ומחדר גאוו וגו'. ויצא נשמתם ומתעפל
אותו תרוד רקב, ונשאך גוף שנבנה שם
והאורו שלו כאור השמש וכזהר הרקיע,

אברךך וגו'. ובההוא זמנא מצלו צדיקייא דלא יתנסון בדא יתיר.
 מה כתיב וישא אברהם את עיניו וירא והנה איל וגו'. אלין שאר
 חייבי עלמא דאתקרון אילים במה דאתאמר, (ישעיה ס) אילי
 נביות ישראל ומהרגמינן רב רבי נביות. אחר נאחז בפסך וגו'
 במה דאתאמר, (תהלים עה) וכל קרני רשעים אנדע. (וישלח אברהם וגו')
 וילך אברהם ויקח את האיל וגו'. דאנון מזומנין לאתנסאה בכל
 נסיונא בישא, וישתארונו הצדיקים לעלמא דאתי במלאכין עלאין
 קדישין ליחדא שמייה, ובגין כך כתיב, (זכריה יד) ביום ההוא יהיה יי
 אחד ושמו אחד וגו'.

אמר ליה (נ"א אמר לו) רבי יהודה מכאן ולהלאה אצלחו פתחא.
 עאל יומא אחרא עאלו קמיה כל בני מתא, אמרו ליה לימא
 לן מר מלייא דאורייתא בפרשתא דקרינן בה יומא דשבתא ויי
 פקד את שרה. קם ביני עמודי, פתח ואמר ויי פקד את שרה וגו'.
 שלש מפתחות בידו של הקדוש ברוך הוא ולא מסרם לא ביד
 מלאך ולא ביד שרה. מפתח של חיה ושל גשמים ושל תחיית
 המתים. בא אליהו ונטל השנים של גשמים ושל תחיית המתים.

לשון הקודש

בי כך אברךך וגו'. ובאותו זמן
 מתפללים הצדיקים שלא יתנסו בזה
 יתיר.

מה כתוב? וישא אברהם את עיניו וירא
 והנה איל וגו'. אלו שאר רשעי העולם
 שנקראו אילים, כמו שנאמר (ישעיה ס)
 אילי נביות ישראל ומהרגמים: גדולי
 נביות. אחר נאחז בפסך וגו', כמו
 שנאמר וכל קרני רשעים אנדע. וילך
 אברהם ויקח את האיל וגו', שהם
 מזמנים להתנסות בכל נסיון רע,
 וישארו הצדיקים לעולם הבא כמו

מלאכים עליונים קדושים ליחד את
 שמו, ולכן כתוב (זכריה יד) ביום ההוא
 יהיה ה' אחד ושמו אחד וגו'.

אמר לו ואמר להם רבי יהודה, מכאן
 ולהלאה פתחו הפתח. נכנס יום אחר,
 ונכנסו לפניו כל בני העיר. אמרו לו,
 יאמר לנו מר דברי תורה בפרשה
 שקרינו בה ביום שבת, וה' פקד את
 שרה. קם בין העמודים, פתח ואמר, וה'
 פקד את שרה וגו'. שלשה מפתחות
 בידו של הקדוש ברוך הוא ולא מסרם
 לא ביד מלאך ולא ביד שרה: מפתח

וְאָמַר רבי יוחנן לא נמסר ביד אליהו אלא אחת. דאמר רבי יוחנן כשבקש אליהו להחיות בן הצרפית אמר ליה קדשא בריך הוא, לא יאות לך למיסב בידך שתי מפתחות, אלא תן לי מפתח הגשמים ותתיה המת. והיינו דכתיב, (מלכים א יח) לך הראה אל אהאב וגו' ואתנה מטר. לא אמר ותן מטר אלא ואתנה.

וְהָא אלישע הו' ליה. אין. לקיים פי שנים ברוחו של אליהו, אלא שלשתם לא מסרם הקדוש ברוך הוא ביד שליח, דאמר רבי סימון בא וראה כחו של הקדוש ברוך הוא, בפעם אחת מחיה מתים ומוריד שאל ויעל, מזריח מאורות ומוריד גשמים, מצמיח חציר, מדישן יבולים, פוקד עקרות, נותן פרנסות, עוזר דלים, סומך נופלים, זוקף כפופים, מהעבד מלכין ומתקם מלכין, והכל בזמן אחד וברגע אחד ובבת אחת מה שאין שליח לעולם יכול לעשותו. **תַּנְיָא** אמר רבי יוסי כל מה שעושה הקדוש ברוך הוא, אינו צריך לעשות אלא בדבור, דכיון דאמר במקום קדושתו יהא כד

לשון הקודש

מסרם הקדוש ברוך הוא ביד שליח. שאמר רבי סימון, בא ראה כחו של הקדוש ברוך הוא: בפעם אחת מחיה מתים ומוריד שאל ויעל, מזריח מאורות ומוריד גשמים, מצמיח חציר, מדישן יבולים, פוקד עקרות, נותן פרנסות, עוזר דלים, סומך נופלים, זוקף כפופים, מעביר מלכים ומקים מלכים, והכל בזמן אחד וברגע אחד ובבת אחת מה שאין שליח לעולם יכול לעשותו.

שְׁנֵינּוּ בברייתא, אמר רבי יוסי, כל מה שעושה הקדוש ברוך הוא, אינו צריך לעשות אלא בדבור. שביון שאמר

של חיה, ושל גשמים, ושל תחית המתים. בא אליהו ונטל השנים – של גשמים ושל תחית המתים.

וְאָמַר רבי יוחנן, לא נמסר ביד אליהו אלא אחת. שאמר רבי יוחנן, כשבקש אליהו להחיות בן הצרפית, אמר לו הקדוש ברוך הוא: לא נאה לך לקחת בידך שני מפתחות, אלא תן לי מפתח הגשמים, ותתיה המת. והיינו שכתוב (מלכים א יח) לך הראה אל אהאב וגו' ואתנה מטר. לא אמר ותן מטר, אלא ואתנה.

וְחַרִי אלישע היו לו? בן. לקיים פי שנים ברוחו של אליהו. אלא שלשתם לא

מִיָּד נַעֲשֶׂה. בֹּא וְרֵאָה כַּח גְּבוּרָתוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא דְּכַתִּיב,
(תהלים לג) בְּדָבָר יי שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ. דְּאָמַר רַבִּי יוֹחָנָן (ויהודה) מָאִי דְּכַתִּיב,
(שמות יב) וַעֲבַרְתִּי בָאָרֶץ מִצְרַיִם אֲנִי וְלֹא מִלֶּאֱדָן וְגו'.

אִי הָכִי יִקְרָא סְגִיָּאָה הוּא לְמִצְרַאִי, דְּלֹא דָמִי מָאן דְּתַפֵּשׁ מִלְכָּא
לְמָאן דְּתַפֵּשׁ הֶדְיוּטָא. וְעוֹד אֵין לָךְ אֻמָּה מְזוּהָמָת בְּכָל
טוּמְאָה כְּמוֹ הַמִּצְרַיִם דְּכַתִּיב בְּהוּ (יחזקאל כג) אֲשֶׁר בָּשָׂר חֲמוּרִים
בְּשָׂרָם וְגו' שֶׁהֵם חֲשׂוּדִים עַל מִשְׁכַּב זָכוּר, וְהֵם בָּאִים מִחֵם שֶׁעָשָׂה
מָה שֶׁעָשָׂה לְאֲבִיו וְקָלַל אוֹתוֹ וְלִכְנֹעַן בְּנוֹ.

וְכִי לֹא הָיָה לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִלֶּאֱדָן אוֹ שְׁלִיחַ לְשַׁגֵּר לַעֲשׂוֹת
נִקְמָה בַּמִּצְרַיִם כְּמוֹ שֶׁעָשָׂה בְּאֲשׁוּר שֶׁהָיָה בְּנוֹ שֶׁל שָׁם דְּכַתִּיב,
(בראשית י) וּבְנֵי שָׁם עִילָם וְאֲשׁוּר. וְשָׁם הָיָה כְּהֵן גָּדוֹל וְנִתְבָּרַךְ שֶׁנֶּאֱמַר
(בראשית ט) בְּרוּךְ יי אֱלֹהֵי שָׁם. וְהָיָה לְשָׁם הַגְּדוּלָּה וְהַבְּרָכָה עַל אַחִיו.
וְכַתִּיב בָּם (ישעיה לו) וַיֵּצֵא מִלֶּאֱדָן יי וַיָּכֶה בְּמַחְנֶה אֲשׁוּר. וְעַל יְדֵי שְׁלִיחַ
נַעֲשֶׂה, כָּל שֶׁכֵּן הַמִּצְרַיִם שֶׁהֵם מְזוּהָמִים יוֹתֵר מִכָּל אֻמָּה, וְאָמַר אֲנִי
וְלֹא מִלֶּאֱדָן.

לשון הקודש

אֻתוֹ וְלִכְנֹעַן בְּנוֹ.
וְכִי לֹא הָיָה לִקְבִ"ה מִלֶּאֱדָן אוֹ שְׁלִיחַ
לְשַׁגֵּר לַעֲשׂוֹת נִקְמָה בַּמִּצְרַיִם כְּמוֹ
שֶׁעָשָׂה בְּאֲשׁוּר שֶׁהָיָה בְּנוֹ שֶׁל שָׁם,
שְׁכֵתוֹב (בראשית י) וּבְנֵי שָׁם עִילָם וְאֲשׁוּר.
וְשָׁם הָיָה כְּהֵן גָּדוֹל וְנִתְבָּרַךְ, שֶׁנֶּאֱמַר (שם
ט) בְּרוּךְ ה' אֱלֹהֵי שָׁם, וְהָיָה לְשָׁם הַגְּדוּלָּה
וְהַבְּרָכָה עַל אַחִיו, וְכֵתוֹב בָּם (ישעיה לו)
וַיֵּצֵא מִלֶּאֱדָן ה' וַיָּכֶה בְּמַחְנֶה אֲשׁוּר, וְעַל
יְדֵי שְׁלִיחַ נַעֲשֶׂה. כָּל שֶׁכֵּן הַמִּצְרַיִם שֶׁהֵם
מְזוּהָמִים יוֹתֵר מִכָּל אֻמָּה, וְאָמַר אֲנִי וְלֹא
מִלֶּאֱדָן?.

מִמָּקוֹם קִדְשָׁתוֹ יְהֵא כָךְ – מִיָּד נַעֲשֶׂה.
בֹּא רֵאָה כַּח גְּבוּרָתוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא, שְׁכֵתוֹב (תהלים לג) בְּדָבָר ה' שָׁמַיִם
נַעֲשׂוּ. שֶׁאָמַר רַבִּי יוֹחָנָן וְיְהוּדָה, מָה זֶה
שְׁכֵתוֹב (שמות יב) וַעֲבַרְתִּי בָאָרֶץ מִצְרַיִם
אֲנִי וְלֹא מִלֶּאֱדָן וְגו'?

אִם כָּךְ, כְּבוֹד גָּדוֹל הוּא לְמִצְרַיִם, שֶׁלֹּא
דוּמָה מִי שֶׁתַּפֵּס מֶלֶךְ לְמִי שֶׁתַּפֵּס
הֶדְיוּט. וְעוֹד, אֵין לָךְ אֻמָּה מְזוּהָמָת בְּכָל
טוּמְאָה כְּמוֹ הַמִּצְרַיִם, שְׁכֵתוֹב בָּהֶם (יחזקאל
כג) אֲשֶׁר בָּשָׂר חֲמוּרִים בְּשָׂרָם וְגו', שֶׁהֵם
חֲשׂוּדִים עַל מִשְׁכַּב זָכוּר, וְהֵם בָּאִים
מִחֵם שֶׁעָשָׂה מָה שֶׁעָשָׂה לְאֲבִיו, וְקָלַל

אָלָא אָמַר רַבִּי יְהוּדָה מִכָּאן לְמַדְנוּ כַּח גְּבוּרָתוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּמַעֲלָתוֹ שֶׁהוּא גְבוּהָ עַל הַכֹּל. אָמַר הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹמֵר זֶה שֶׁל מִצְרַיִם מְזוּחָמֶת וּמְטוֹנָפֶת, וְאֵין רָאוּי לְשַׁגֵּר מִלָּאָד וְלֹא שָׂרָף, דְּבַר קָדוֹשׁ בֵּין רְשָׁעִים אַרְוָרִים מְטוֹנָפִים, אָלָא אֲנִי עוֹשֶׂה מַה שְּׂאִין יָכוֹל לַעֲשׂוֹת מִלָּאָד וְלֹא שָׂרָף וְלֹא שְׁלִיחַ. שְׂאִנִּי אוֹמֵר מִמָּקוֹם קָדוֹשְׁתִּי יְהֵא כֶּךָ וּמִיָּד נַעֲשֶׂה, מַה שְּׂאִין הַמִּלָּאָד יָכוֹל לַעֲשׂוֹתוֹ.

אָבֵל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, מִמָּקוֹם קָדוֹשְׁתּוֹ אוֹמֵר יְהֵא כֶּךָ וּמִיָּד נַעֲשֶׂה מַה שֶׁהוּא רוֹצֶה לַעֲשׂוֹת. וּלְפִיכָךְ לֹא נַעֲשִׂית נִקְמָה זֶה עַל יְדֵי מִלָּאָד וְשְׁלִיחַ, בְּשָׂבִיל קְלוֹן הַמִּצְרַיִם, וְלְהַרְאוֹת גְּדוּלָּתוֹ שֶׁל מָקוֹם שֶׁלֹּא רָצָה שִׁיכְנְסוּ בִּינֵיהֶם דְּבַר קָדוֹשׁ, וְעַל הַדֶּרֶךְ הַזֶּה נֹאמֵר אֲנִי וְלֹא מִלָּאָד. אֲנִי יָכוֹל לַעֲשׂוֹתוֹ וְלֹא מִלָּאָד.

כִּיּוֹצֵא בּוֹ אָמַר רַבִּי יְהוּדָה מָאִי דְּכֻתִּיב, (יונה ב) וַיֹּאמֶר יְיָ לְדָג. וְכַמָּה צַדִּיקִים וַחֲסִידִים מִיִּשְׂרָאֵל שֶׁלֹּא דְּבַר עֲמָהֶם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְכֹא לְדָבַר עִם הַדָּג דְּבַר שְׂאִינוּ מִכִּיר וַיִּדְעֵ. אָלָא אָמַר רַבִּי יְהוּדָה בֵּינוֹן שְׁעֻלָּתָהּ תִּפְלָתוֹ שֶׁל יוֹנָה לְפָנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, מִמָּקוֹם

לשון הקודש

אָלָא, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מִכָּאן לְמַדְנוּ כַּח גְּבוּרָתוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּמַעֲלָתוֹ שֶׁהוּא גְבוּהָ מַעַל הַכֹּל. אָמַר הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: אָמֵר זֶה שֶׁל מִצְרַיִם מְזוּחָמֶת וּמְטוֹנָפֶת, וְאֵין רָאוּי לְשַׁגֵּר מִלָּאָד וְלֹא שָׂרָף, דְּבַר קָדוֹשׁ בֵּין רְשָׁעִים אַרְוָרִים מְטוֹנָפִים, אָלָא אֲנִי עוֹשֶׂה מַה שְּׂאִין יָכוֹל לַעֲשׂוֹת מִלָּאָד וְלֹא שָׂרָף וְלֹא שְׁלִיחַ. שְׂאִנִּי אוֹמֵר מִמָּקוֹם קָדְשְׁתִּי יְהֵא כֶּךָ - וּמִיָּד נַעֲשֶׂה, מַה שְּׂאִין הַמִּלָּאָד יָכוֹל לַעֲשׂוֹתוֹ.

כִּיּוֹצֵא בּוֹ אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מַה זֶה שְׂכָתוֹב (יונה ב) וַיֹּאמֶר ה' לְדָג? וְכַמָּה צַדִּיקִים וַחֲסִידִים מִיִּשְׂרָאֵל שֶׁלֹּא דְּבַר עֲמָהֶם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְכֹא לְדָבַר עִם הַדָּג דְּבַר שְׂאִינוּ מִכִּיר וַיִּדְעֵ? אָלָא, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בֵּינוֹן שְׁעֻלָּתָהּ תִּפְלָתוֹ שֶׁל יוֹנָה לְפָנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, מִמָּקוֹם

אָבֵל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִמָּקוֹם קָדְשְׁתּוֹ אוֹמֵר יְהֵא כֶּךָ - וּמִיָּד נַעֲשֶׂה מַה שֶׁהוּא יָכוֹל לַעֲשׂוֹתוֹ.

אָבֵל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִמָּקוֹם קָדְשְׁתּוֹ אוֹמֵר יְהֵא כֶּךָ - וּמִיָּד נַעֲשֶׂה מַה שֶׁהוּא

קדושתו אמר בשביל שיקיא הדג את יונה אל היבשה. למ"ד לדג כמו בשביל, כלומר ויאמר יי בשביל הדג שיקיא את יונה אל היבשה. במקום קדושתו אמר הקדוש ברוך הוא, יהא כך ומיד נעשה, מה שאין שליו יכול לעשותו.

תניא אמר רבי שמעון מפתח של חיה בידו של הקדוש ברוך הוא, היא, ובעוד שהיא יושבת על המשבר הקדוש ברוך הוא מעיין באותו הולד אם ראוי הוא לצאת לעולם (ויצא ו) פותח דלתות בטנה ויוצא, ואם לאו סוגר דלתותיה ומתו שניהם. אי הכי לא יצא רשע לעולם. אלא הכי תנינן על שלש עבירות נשים מתות וכו' (אמר רבי שמעון והא) ואמר רבי יצחק למה אשה מפלת פרי בטנה.

אלא אמר רבי יצחק הקדוש ברוך הוא רואה אותו העובר שאינו ראוי לצאת לעולם ומקדים להמיתו במעי אמו שנאמר (בראשית ו) הנפילים היו בארץ בימים ההם. הנפלים כתיב בלא יוד ראשונה. ולמה, בשביל שאחרי כן באו בני האלהים אל בנות האדם וילדו להם בזנות וירבו ממזרים בעולם.

לשון הקודש

ויצא, ופותח דלתות בטנה ויוצא. ואם לאו – סוגר דלתותיה ומתו שניהם. אם כך, לא יצא רשע לעולם? אלא כך שנינו, על שלש עבירות נשים מתות וכו', ואמר רבי שמעון והרי' ואמר רבי יצחק, למה אשה מפלת פרי בטנה?

אלא, אמר רבי יצחק, הקדוש ברוך הוא רואה אותו העובר שאינו ראוי לצאת לעולם, ומקדים להמיתו במעי אמו, שנאמר (בראשית ו) הנפלים היו בארץ בימים ההם. הנפלים כתוב בלא יוד ראשונה, ולמה? בשביל שאחרי כן באו

קדושתו אמר בשביל שיקיא הדג את יונה אל היבשה. למ"ד לדג כמו בשביל. כלומר, ויאמר ה' בשביל הדג שיקיא את יונה אל היבשה. במקום קדושתו אמר הקדוש ברוך הוא יהא כך ומיד נעשה, מה שאין שליו יכול לעשותו.

שנינו בברייתא, אמר רבי שמעון, מפתח של חיה בידו של הקדוש ברוך הוא היא, ובעוד שהיא יושבת על המשבר, הקדוש ברוך הוא מעיין באותו הולד. אם ראוי הוא לצאת לעולם –

הַמָּה הַגְּבוּרִים אֲשֶׁר מַעֲוִלָם. שְׂאִין גְּבוּר וּפְרִיץ וְעָרִיץ כְּמוֹ הַמִּמְזֹר.
אֲנָשֵׁי הַשֵּׁם, שֶׁהַכֹּל יִפְּרֻוּ לְקִרְוַתוֹ הַשֵּׁם הַיְדוּעַ מִמְזֹר, דְּבִין
שְׂרֹאִים מַעֲשָׂיו שֶׁהוּא פְּרִיץ וְעָרִיץ וְגְבוּר הַכֹּל יִקְרְאוּהוּ אוֹתוֹ שֵׁם.
וְמָה דָאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מַעֲיִין בְּאוֹתוֹ הַזֶּלֶד. אֵין
לָךְ רָשָׁע בְּעוֹלָם מֵאוֹתָם הָרָשָׁעִים הַיּוֹצְאִים לְעוֹלָם שְׂאִין הַקָּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא מַעֲיִין בּוֹ וְרוֹאֶה אִם אוֹתוֹ הַגּוֹף יֵנִיחַ בֶּן צַדִּיק וְכֹשֶׁר, אוֹ
שִׁינִיל לְאָדָם מִיִּשְׂרָאֵל מִמִּיתָה מְשׁוּנָה, אוֹ שִׁיעֲשֶׂה טוֹבָה אַחַת,
וּבְשָׁבִיל כֶּךָ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מוֹצִיאוֹ לְעוֹלָם.

בְּיוֹמוֹי דְּרַבִּי יוֹסִי הָיוּ אֲנוּן פְּרִיזִי דְהָיוּ מְשַׁדְּדֵי בְטוּרִיָא עִם פְּרִיזִי
אוֹמוֹת הָעוֹלָם, וְכֵד מְשַׁבְּחֵי בַר נָשׁ וְתַפְשֵׁי לִיהַ לְקַטְלִיָה,
הָיוּ אֹמְרִין לִיהַ מַה שְּׁמָךְ, אִי הָיָה יוֹדָאֵי הָיוּ אֲזַלִּין עֲמִיהּ וּמִפְקִין לִיהַ
מִן טוּרִיָא, וְאִי הָיָה בַר נָשׁ אַחֲרִינָא קַטְלִי לִיהַ. (וְהָא) וְהָיָה אָמַר רַבִּי
יוֹסִי אַתְחִזּוֹן אֲנוּן בְּכָל הָאֵי לְמִיעַל לְעֶלְמָא דְאַתִּי.

תִּנְנוּ רַבָּנָן ג' דְּבָרִים הִלְלוּ אֵינָן בָּאִין לְעוֹלָם אֱלֹא בְּקוֹלוֹת, קוֹל חֵיהַ
דְּכַתִּיב, (בראשית ג) בְּעֶצֶב תִּלְדֵּי בָנִים וְכַתִּיב, (בראשית ל) וַיִּשְׁמַע

לשון הקודש

מִמִּיתָה מְשׁוּנָה, אוֹ שִׁיעֲשֶׂה טוֹבָה אַחַת,
וּבְשָׁבִיל כֶּךָ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מוֹצִיאוֹ
לְעוֹלָם.

בְּיָמֵי רַבִּי יוֹסִי הָיוּ אוֹתָם פְּרִיזִים שְׁהָיוּ
שׁוֹדְדִים בְּהָרִים עִם פְּרִיזִי אֲמוֹת הָעוֹלָם,
וּכְשִׁמוֹצְאִים בֶּן אָדָם וְתוֹפְסִים אוֹתוֹ
לְהַרְגוֹ, הָיוּ אֹמְרִים לוֹ: מַה שְּׁמָךְ? אִם
הָיָה יְהוּדִי – הָיוּ הוֹלְכִים עִמּוֹ וּמוֹצִיִּים
אוֹתוֹ מִן הָהָרִים, וְאִם הָיָה אִישׁ אַחֵר –
הוֹרְגִים אוֹתוֹ. נִהְרִין וְהָיָה אוֹמֵר רַבִּי יוֹסִי,
רְאוּיִים אֵלַיו בְּכָל זֶה לְהַכְנִס לְעוֹלָם
הַבָּא.

שְׁנֵי רַבּוֹתֵינוּ, שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים הִלְלוּ

בְּנֵי הָאֱלֹהִים אֶל בְּנוֹת הָאָדָם וַיִּלְדוּ לָהֶם
בְּזִנוֹת וַיִּרְבוּ מִמְזֹרִים בְּעוֹלָם.

הַמָּה הַגְּבוּרִים אֲשֶׁר מַעֲוִלָם – שְׂאִין
גְּבוּר וּפְרִיץ וְעָרִיץ כְּמוֹ הַמִּמְזֹר. אֲנָשֵׁי
הַשֵּׁם – שֶׁהַכֹּל יִפְּרֻוּ לְקִרְוַת הַשֵּׁם הַיְדוּעַ
מִמְזֹר. שְׁבִין שְׂרֹאִים מַעֲשָׂיו שֶׁהוּא
פְּרִיץ וְעָרִיץ וְגְבוּר, הַכֹּל יִקְרְאוּהוּ אוֹתוֹ
שֵׁם. וְמָה שְׁאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הַקָּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא מַעֲיִן בְּאוֹתוֹ הַזֶּלֶד – אֵין לָךְ
רָשָׁע בְּעוֹלָם מֵאוֹתָם הָרָשָׁעִים הַיּוֹצְאִים
לְעוֹלָם שְׂאִין הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מַעֲיִן בּוֹ
וְרוֹאֶה אִם אוֹתוֹ הַגּוֹף יֵנִיחַ בֶּן צַדִּיק
וְכֹשֶׁר, אוֹ שִׁינִיל לְאָדָם מִיִּשְׂרָאֵל